

Ritme

Sergi Oliva Ostos

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

La meva teoria és que les parelles s'enamoren perquè comparteixen un mateix ritme. No he arribat a aquesta conclusió per casualitat. Al darrere hi ha un acurat treball d'investigació pseudo-científic, para-científic, semi-científic, fins i tot anticientífic, molt en la línia de tot allò que es coneix com a periodisme del cor, que és un oxímoron, una contradicció en els termes (la vida privada de hom és informació d'interès públic?). A mi ja em va bé per defensar la meva teoria després d'observar i comparar com els etòlegs —discretament, això sí— el comportament d'alguns humans en la fase inicial de la seducció, de la consolidació, de la procreació i de la mort sortosament no de cap dels membres de la parella sinó de la relació que adjudico, després de molt meditar-hi, no a discrepàncies en la visió de la vida, ni a terceres persones, ni a un desgast de la sotsdita relació, sinó a un trencament del ritme comú, a un canvi de ritme; és una apreciació subtil a vegades d'un detall mínim. No és que a ell ja no li agradin els Beatles tant com a ella, no és que a ella comencin d'agradar-li els u2; no és que ell prefereixi Mozart i ella Bob Marley; no és que ell digui pestes de Queen i ella defensi Iron Maiden; el cas no és que ell escolti Bob Dylan i ella Eric Clapton, ni que ell compri Red Hot Chili Peppers i ella The Cranberries. Res de tot això. El problema és que ell pagava el cafè amb la mà esquerra i ara ho fa amb la dreta, i ella li guarda el canvi amb l'esquerra quan ho havia fet amb la dreta, i no s'entenen, i s'empipen, i es discuteixen per no-res, i aquests petits detalls de ritme dissonant van esquinçant la relació. Jo estava sol en una cafeteria observant-ho tot plegat, assegut sol amb el meu tallat de màquina amb dos sobres de sucre morè, quan vaig constatar que la

meva teoria era revolucionària, i en un sol dia podia reunir tots els elements i totes les dades amb els quals era capaç de validar-la.

Vaig sortir de la cafeteria i passava per davant una parella que xerrava animadament. Els vaig seguir de prop, fins que es van adonar de la meva presència i van canviar de vorera tement que jo fos un gambirot o un lladre. La meva anàlisi va anar adreçada als aspectes no verbals de la parella, a allò que es deien sense dir-se res, però que ho significava tot. Un intercanvi de mirades adequat, es miraven quan ell feia servir un to divertit per dir bonica, allargant la i de boniiiiica, i també es miraven quan ella inclinava el cap vers el pit d'ell cada vegada que deia és que estem tan enamorats! La mirada mútua d'aquella parella encaixava a la perfecció, era d'una combinació, una sintonia i una simbiosi d'intercanvi exacte. Els somriure dels dos amants es perllongava el temps requerit perquè cap dels dos no se sentís forçat a atendre obligadament l'interès de l'altre, i amb la mateixa naturalitat es tallava el contacte visual entre noi i noia, mentre que un braç encaixava amb l'altre amb rítmica constància, i només desencaixaven, sempre de manera elegant i calculada, quan havien d'evitar un obstacle, que no són pocs a ciutat quan la gent camina apressada en el sentit contrari al teu, especialment si vas en parella. I aquesta primera parella del meu estudi, tant ell com ella es van girar al mateix temps per captar la meva incòmode presència. De mi els desagradà tot, fins i tot el meu ample somriure que els deia doncs sí parelleta, porteu el mateix ritme, sou el mateix ritme, esteu tan enamorats perquè el ritme dels dos encaixa sense dilació.

Deixant que aquesta parella em prengués per lladregot o boig, en vaig seguir d'altres, noi amb noia, noia amb noi, noi amb noi, noia amb noia, noia amb gos, noi amb gos, noi i noia amb gos, pares amb fills, avis amb àvies, motorista amb motorista, escombriaire amb dependenta de botiga, policia amb policia i inclús dos germans bessons que eren pastats l'un a l'altre. No tots aquest casos eren certament de gent enamorada entre ells, però sí hi havia un ritme, en alguns casos més fluid que en d'altres. El ritme era el que movia el món. El cap em va començar a dar voltes mentre em ficava al metro per dirigir-me no sabia a on, potser a l'altre extrem de la ciutat per descobrir nous ritmes entre la gent, entre la gent i els animals i fins entre la gent i les coses. Em ballava el cervell pensant que el ritme era el que movia l'univers; les partícules tenien un ritme en física quàntica, l'atracció dels grans cossos celestes en la relativitat general i d'allò gran i petit amb la gravetat tenia un ritme, qualsevol estil musical tenia un ritme característic i cada cançó en particular en tenia el seu. Hi havia ritme més lent i més ràpid al cinema; la vida de ciutat com la meva anava a un ritme potser més accelerat que a la ruralia, però el camperol a l'hort conreava amb ritme mecànic o manual fos el ritme que fos, i els taxistes anaven al seu ritme i la ciutat sencera batejava amb el seu ritme. Els metros de la línia groga, blava, vermella, lila, verda, etc. circulaven al seu ritme i en el meu propi cos jo tenia un ritme cardíac i les meves cèl·lules anaven al ritme del seu propi metabolisme; i les plantes en relació al sol i l'aigua discorrent pels rius i els vaixells al port i en la mar. Era fàcil endevinar que en certs moments el ritme es podia trencar per mil motius adversos o de canvi, també

per la voluntat d'un criminal, però la vida i l'existència mateixa eren ritme.

Tanmateix jo era un ésser solitari no descontent amb el meu ritme intern però sí amb aquell altre que formava part de la meva observació: el ritme dels enamorats. Jo no el tenia aquest ritme. Em faltava la meva parella, el meu ritme. No l'havia trobat, ni en un extrem ni en l'altre de la ciutat que havia travessat. Aquí podria haver acabat la meva història. Però no. Fins i tot els solitaris tenen un ritme acord amb altres solitaris i resulta ser que el mateix dia que jo feia el meu estudi, la Vanessa Forcades en feia el seu pel seu compte. Qui era aquesta noia? Fóra molt avançar dir que era el meu ritme. Però ho era, i les moltes coincidències es van donar entre el que jo havia començat com una recerca teòrica i el que va acabar esdevenint una fugida pragmàtica. La Vanessa em va espantar de debò, em va fer creure que tenia visions, que era una fantasma o fruit del meu inconscient malaltís, ja que me la vaig començar a trobar per totes bandes. Primer al metro, en tornant a casa, quan vaig plantar la meua mà al vidre del metro melancòlic i des de l'exterior, just quan l'anava a retirar, una mà femenina encaixà amb la meua. Vaig fer un crit d'ensurt tot i estar sol al vagó. Qui m'havia fet allò? Va pujar una noia al vagó, amb cabellera llarga i morena i tota riallera es va canviar ràpidament de vagó. La vaig seguir però no la vaig trobar, a penes em va quedar una imatge vaga del seu perfil. No en sabia res encara de la Vanessa, només que havia començat a jugar amb mi. Doncs juguem-hi, em vaig dir. I si estic sonat, jugaré amb el meu fantasma. Vaig passar de llarg l'estació de metro que em deixava a casa i vaig baixar dues parades més enllà. Hi havia un

parc. Observava el ritme de les diferents parelles, però tot consirós per l'escena del vagó de metro, ja només pensava en aquella noia, ni molt menys en que fos el meu ritme, sinó en per què m'havia fet allò de la mà a mi. Potser només era un passatemps casual d'ella, vaig concloure.

Però al parc vaig tirar a una paperera el paquet de Ducados que m'havia fumat i just en el precís moment que queia el meu també queia el de la noia, que em va agafar la mateixa mà que havia simulat tocar al metro i va dir:

—Tens la pell fina que m'imaginava. M'agrada el tacte. Em dic Vanessa Forcades.

Quan se suposava que era el meu torn de parla arrencà a córrer parc enllà i la vaig seguir també corrents per demanar-li explicacions, però corríem al mateix ritme i no l'acabava d'atrapar mai. El semàfor se'm va posar vermell quan ja creia atansar-la. Ella es va aturar a l'altra banda del carrer. Era guapa, no només per la melena fosca sinó pels ulls grans i vius i un cos que feia una mida semblant a la meva, era alta. Li vaig dir el meu nom una mica ofegat per la correguda. Pau! Em dic Pau Terri! Ella va fer un gest amb la mà perquè la seguís. I la vaig seguir per una desena de carrers, a bon pas, però ja no corrents; i no sé com s'ho feia que sempre m'agafava la mà o em tocava l'esquena o una galta o els cabells quan jo estava desprevingut. Mirant un aparador, tocant el botó d'un semàfor, cordant-me una sabata o mocant-me, ella sempre se m'avançava, era més àgil. Per tant em vaig començar a espantar, el ritme no encaixava, ella era més ràpida. I doncs, no era real? L'havia forjada la

imaginació de la meva solitud? Ja no la vaig voler seguir més. Me'n tornava a casa. Tant m'era la teoria del ritme dels que s'enamoren, ja no m'atreia, la visió de la Vanessa m'atemporia. Però em va seguir fins a casa. No sabia com treure-me-la de sobre. Vés-te'n, l'escribava quan se m'acostava una mica, però ella no perdia el somriure i s'aturà a pocs passos de mi al portal de casa meva. Havia d'afrontar la situació. Ja no m'agradava aquell joc.

—Crec que tu i jo ens entendrem bé —em va dir acostant-se'm, aquest cop lentament.

—Per què em segueixes? —li vaig exigir.

—Per què segueixes tu a l'altra gent?

—D'acord. Però quant fa que em segueixes?

—D'acord, Pau. Des de la cafeteria. Perquè m'agrada com camines amb passes com les meves, i com mires, i com gires el cap d'una banda a l'altra com jo. Ens assemblem. Però amb una diferència.

—Quina, Vanessa? —Jo ja no tenia por d'ella, però estava convençut que si tot allò era real coincidíem almenys en el fet que els dos estàvem bojos.

—Sóc una mica més àgil i espavilada que tu, però crec que compartim el mateix ritme.

Va dir la paraula màgica. Jo estava sorprès i admirat. Aquest cop jo també li vaig agafar la mà i ens vàrem besar. De tota manera no em podia estar de preguntar-li:

—Estalvia'm de buscar en una guia telefònica o a Internet el nom de Vanessa Forcades i digues-me,

sisplau, si ets real, perquè si ho ets, aquest és el moment més feliç de la meua vida.

Ens vam abraçar i em va respondre:

—I tu, Pau Terri? Ets real? Perquè si ho ets, no només és el moment més feliç de la meua vida sinó que acabo de trobar el meu ritme. No has pensat mai que la gent s'enamora perquè té el mateix ritme?